

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døttre

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737277568/facsimile.pdf> (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

bad med Vand i Øinene, og saa fik Træet Lov at staae med Reden for den sorte Stork. Det var en ringe Ting kun.

Der blev hugget, der blev savet, - der blev bygget et Skib paa tre Fordæk. Bygmesteren selv var af ringe Kuld, men af adelig Huld; Øine og Pande mælede om hvor klog han var og 5 *Valdemar Daas* hørte ham gjerne fortælle, det hørte ogsaa liden *Ides*, den ældste, den femtenaars Datter; og mens han byggede Skib for Fæderen, byggede han Drømmeslot for sig selv, hvori han og liden *Ides* sad som Mand og Kone, og det var ogsaa skeet, havde Slottet været af murede Steen med Volde og Grave, 10 Skov og Have. Men med al sin Kløgt var Mester dog kun en fattig Fugl, og hvad skal Spurv i Træedands? Hu- u- ud! - jeg fløj bort og han fløj bort, for han turde ikke blive, og liden *Ides* forværdt det, for hun maatte forvinde det!*

»I Stalden vrinskede de sorte Heste, værd at see paa og de [8] bleve seet paa. - Admiralen var sendt fra Kongen selv for at see paa det nye Orlogsskib og tale om dets Kjøb, han talte høit i Beundring om de vælige Heste; jeg hørte det godt!« sagde Vinden; »jeg fulgte med Herrerne gjennem den aabne Dør og strøede Halmstraae som Guldstænger foran deres Fødder. 20 vilde *Valdemar Daas* have, Admiralen vilde have de sorte Heste, thi roste han dem saa, men det blev ikke forstaaet og saa blev Skibet heller ikke kjøbt, det stod og skinnede ved Stranden, dækket til med Planker, en Noe Ark, der aldrig kom paa Vandet. Hu- u- ud! fare hen! fare hen! og det var ynkeligt! 25

I Vinterens Tid, naar Marken laae med Snee, Drivisen fyldte Beltet og jeg skruede den op paa Kysten,« sagde Vinden, »kom Ravne og Krager, den ene sortere end den anden, store Flokke; de satte sig paa det øde, det døde, det eensomme Skib ved Stranden og skrege med hæse Skrig om Skoven, der var borte, 30 de mange kostelige Fuglereder, der vare lagte øde, de huusvilde Gamle, de huusvilde Smaa og alt det for det store Skrammels Skyld, det stolte Fartøj, der aldrig skulde ud at seile.

Jeg hvirvlede Sneefoget; Sneen laae som store Søer høit omkring det, hen over det! jeg lod det høre min Røst, hvad en 35 Storm har at sige; jeg veed, at jeg gjorde mit til, at det kunde faae Skibskundskab. Hu- u- ud! fare hen!

Og Vinteren foer hen, Vinter og Sommer de foer og de fare, [9] som jeg farer, som Sneen fyger, Æbleblomsten fyger og Løvet falder! fare han, fare han, fare han, Menneskene med! 40

*2 alt det] alt Dette C.